

## Hồi 48

### Bí Mật Kinh Hôn

**C**âu nói này chan chứa mùi vị máu tanh. Trần Gia Lân bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, nhưng hắn đã đánh liều, cất giọng lạnh nhạt nói:

- Văn bối quyết không trốn tránh, đồng thời cũng không thay đổi ý kiến!

Mặc dù ngoài miệng hắn nói lời cứng rắn nhưng trong lòng lo sợ vô cùng, sinh tử của mình nằm trong một ý niệm đối phương. Hắn hoàn toàn không tự tin mình có thể an toàn rời khỏi đây hay không.

Một hồi thật lâu. Mẫu Đơn lệnh chủ lại lên tiếng nói:

- Xem như người thắng phen này, tạm thời chớ bàn vấn đề nữa, bây giờ hãy bàn việc kế tiếp, người có nhận xét thế nào về Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân cô em vợ của người?

Vũ Diễm Hoa từng nói với hắn về vấn đề này, cho nên Trần Gia Lân chẳng lấy gì giật mình khi nghe bà ta hỏi như thế, có điều hắn chỉ thắc mắc tại sao Mẫu Đơn lệnh chủ lại quan tâm đến hôn nhân đại sự của mình mà thôi.

Hắn thoát ngẩn người trong giây lát, sau đó hỏi:

- Văn bối chẳng hiểu tại sao lệnh chủ lại hỏi như thế?

- Người chớ thắc mắc điều này làm gì, người cứ trả lời câu hỏi của ta đi.

Trần Gia Lân nghĩ bụng: "Tại sao đối phương tỏ vẻ quan tâm điều này như thế. Chẳng lẽ y có điều gì mưu cầu gì ở nơi mình sao hoặc là vấn đề này có can hệ gì đến sự phụ nữ đây?"

Mẫu Đơn lệnh chủ hồi thúc hỏi lần nữa.

Trần Gia Lân sực nghĩ tới hành vi của Võ Lâm Tiên Cơ, bất giác buộc miệng nói:

- Đa tạ ý tốt của lệnh chủ, văn bối không có ý nghĩ này!

Mẫu Đơn lệnh chủ nghe nói thế lấy làm ngạc nhiên hết sức, bà ta kinh ngạc kêu lên một tiếng nói:

- Nói sao, người không có ý nghĩ này ư? Thử nghĩ xem y là giang hồ đệ nhất mỹ nhân...

Trần Gia Lân chẳng hề động lòng chút nào nói:

- Phải, quả thực nàng rất đẹp, thế nhưng đối với cảm thụ về sắc đẹp mỗi người đều có ý niệm riêng.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Nay hài nhi, ngươi chó lằm lằm, biết bao nhiêu hiệp sĩ thiếu niên đã si tình y, thế mà chẳng được y đáp lại, y chẳng những có sắc đẹp, hơn nữa linh huệ đoan trang chưa từng y đẹp mà kiêu ngạo bao giờ. Với hoàn cảnh hiện giờ của y lại biết giữ tấm thân trong sạch, đây là điều đáng quý.

Trần Gia Lân cười thâm, nếu bảo rằng Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân linh huệ đoan trang đó là điều buồn cười hết sức, y chỉ có một thân xác đẹp đẽ bên ngoài mà thôi, thế rồi hắn nói giọng lạnh nhạt rằng:

- Văn bối tự cảm thấy rằng không xứng hợp với cô ta!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đây không phải là lời nói tự đáy lòng của ngươi, chính cổ thánh nhân nói rằng, mọi người đều háo sắc, huống hồ y là cô em vợ của ngươi. Được lấy y làm kế thiếp là điều thích hợp nhất, ta chẳng hiểu tại sao ngươi lại từ chối như vậy?

Trần Gia Lân nói:

- Văn bối cũng không thể trả lời điều này, có lẽ là vô duyên cũng nên!

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:

- Ngươi không hối hận chứ?

Trần Gia Lân chẳng hề do dự chút nào trả lời ngay:

- Văn bối quyết không hối hận!

Mẫu Đơn lệnh chủ sực như vỡ lẽ nói:

- Phải rồi, chắc ngươi đã có ý trung nhân, ngươi thử nói xem nào, là ai vậy?

"Y tung ra lệnh cấm Vũ Diễm Hoa không được qua lại với hắn, thế mà y chẳng chịu nói ra, lại bảo Trần Gia Lân tự khai ra điều này, tại sao vậy?"

Hắn suy nghĩ đến đây, lắc đầu nói:

- Không có ai hết!

Mẫu Đơn lệnh chủ mỉm cười nói:

- Ví dụ bảo rằng là Vũ Diễm Hoa, hoặc là Cổ Hồng Liên danh kỹ nữ tại Nam Xương...

Trần Gia Lân nghe nói giật bắn người lên. Minh cải trang đến gặp Cổ Hồng Liên là mưu kế của Võ Lâm Tiên Cơ nhằm mục đích chọc cho Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương nổi cơn ghen để có cơ giết hấn. Không ngờ y cũng biết cả sự kiện này, thế thì đáng sợ hết sức, nếu y biết ý đồ của Võ Lâm Tiên Cơ thì hậu quả không sao lường được rồi.

Mẫu Đơn lệnh chủ hỏi tới nói:

- Thế nào? Bất cứ người nào ta đều có thể đứng ra tác thành cho người...

Trần Gia Lân càng lấy làm kinh hãi, cả Cổ Hồng Liên bà ta cũng quyết định được, có phải cậy vào thế lực ư?

Hắn suy nghĩ tới đây, lắc đầu trả lời cho có lệ rằng:

- Trước mắt bây giờ vẫn bối chưa nghĩ tới vấn đề lập kế thiếp!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Thôi được chúng ta nói đến đây đủ rồi. Ta lập lại một lần nữa, mong người ghi nhớ một điều, chớ cố tình đối địch với người của bản môn, bằng không ta sẽ xem người như là một địch nhân, người cứ suy nghĩ cho kỹ đi!

Dứt lời y la lớn tiếng kêu gọi:

- Vân Hương!

Kim Hoa sứ giả lúc nãy kêu vang một tiếng bước vào ngay, cung kính hành lễ nói:

- Hạ tọa có mặt!

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Té ra Kim Hoa sứ giả này tên là Đồng Vân Hương"

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Người thay mặt bản tọa chiêu đãi Trần thiếu hiệp!

Trần Gia Lân lập tức ngồi dậy nói:

- Xin ghi nhận thịnh tình của lệnh chủ, vẫn bối muốn cáo từ ngay!

Mẫu Đơn lệnh chủ suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Được, Vân Hương người hãy thay mặt bản tọa tiễn khách xuất trang!

Kim Hoa sứ giả kêu vang một tiếng, quay sang Trần Gia Lân khoát tay ra dấu mời hấn rời khỏi.

Mặc dù Trần Gia Lân không thấy người nhưng hắn vẫn chấp tay quay về hướng bình phong xá dài một cái.

oOo

Trần Gia Lân đang trên đường đi vào nội thành nghi vấn trong lòng bấy lâu vẫn còn mơ hồ chưa sáng tỏ. Mẫu Đơn lệnh chủ trong ấn tượng hắn chỉ có giọng nói của bà ta, chẳng biết giữa bà ta và sư môn có ân hay là oán đây, hoặc là có ý đồ gì chăng?

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy một tràng những tiếng kêu đồm độp, chỉ thấy vài con chim bay vọt lên hư không sau đó bay về cùng một hướng khác.

Bấy giờ sắc trời vẫn còn tối, thường thì loài chim ít khi nào rời khỏi tổ trước khi bình minh chưa ló dạng, ngoại trừ chúng giật mình.

Trần Gia Lân động tính hiếu kỳ, đồng thời giờ phút này cũng chưa tiện nhập thành, thế rồi hắn lượn mình lướt vào trong rừng luôn.

Trong rừng cây tranh tối tranh sáng, có hai bóng người đứng đầu mặt vào nhau đang thấp giọng nói chuyện...

- Đại nương, ta biết phải làm sao bây giờ?
- Tại sao hắn không chịu hạ thủ ư?
- Rõ ràng hắn đã hứa sẽ làm giúp sự việc này cho con, chẳng biết tại sao đến nửa chừng lại thay đổi ý kiến... Quả thực vấn đề này khó giải quyết vô cùng!
- Đại nương, những năm gần đây con hận quá đời, cố gượng cười với mọi người, và bị người khống chế. Đây có phải là cuộc sống của con người đâu? Rốt cuộc rồi cũng chỉ vì mẫu thân con, vì nhất niệm sai lầm ở năm xưa mà con phải lún sâu vào bãi bùn lầy, bây giờ không thể nào rút chân lên được nữa. Quả thực con muốn xa chạy cao bay thoát khỏi giang hồ xấu ác này, thế nhưng mẹ con đã lớn tuổi...
- Này Ngọc Phân, con không được nhắc mãi những lời này, chẳng khéo bị chủ nhân nghe biết thì hậu quả đáng sợ vô cùng.
- Đại nương, con chỉ nói một mình cho dì nghe mà thôi, con sắp phải phát điên lên bây giờ.

Trần Gia Lân đã nhận ra họ rồi, một trong hai người đang nói chuyện trong rừng chính là Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân, cô ta đã biết Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương chưa bị giết, còn người kia chính là Phong đại nương mà mình đã gặp y ngồi trên kiệu hoa xuất hiện trong lúc mình vừa phát giác cổ nhân mã chở quan tài ở vùng phụ cận Hoa Nguyệt Biệt Trang cách đây hai năm về trước, địa vị của bà ta trong biệt trang chỉ dưới một mình Bà Dương phu nhân mà thôi.

Sau khi trầm mặc một hồi lâu, hai người lại lên tiếng nói tiếp.

Phong đại nương trầm giọng nói:

- Gã họ Nhâm chưa chết, vẫn còn là một họa hại đối với chúng ta, hạng người như gã chẳng có việc gì mà gã không dám làm...

Võ Lâm Tiên Cơ thở dài một tiếng nói:

- Tại sao Ngư lang lại nuốt lời buông tha gã như thế?

Phong đại nương nói:

- Ngoại trừ Ngư Lang tử phụ của con, ngoài ra không còn ai có thể đối phó được gã, vả lại muốn giết gã mà không làm bại lộ thân phận càng khó hơn nữa. Họ Nhâm nắm bắt được chỗ yếu của mẹ con, cưỡng ép con gả cho y, theo di, liệu con có thể trao thân gửi phận cho hạng bại hoại như thế được chăng?

Phong đại nương nói:

- Ngọc Phân, con gả cho tử phụ con mới xứng hợp...

Võ Lâm Tiên Cơ lắc đầu lia lịa nói:

- Không, con không thể gả cho hắn.

Phong đại nương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:

- Điều thứ nhất, nếu như con gả cho tử phụ, thì họ Nhâm quyết không khi nào buông tha con đâu. Nếu một khi sự việc đó bại lộ, hai mẫu nữ con chỉ còn một con đường chết mà thôi. Điều thứ hai mình chưa rõ thân phận tử phụ, đồng thời cũng không biết giữa hắn và chủ nhân có mối quan hệ thế nào, con hận tất cả những người có liên hệ với nhau như thế.

Trần Gia Lân đứng trong bóng tối cau mày lia lịa, trông tình hình Võ Lâm Tiên Cơ không đơn giản như hắn đã tưởng đâu?



Phong đại nương cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Ngọc Phân, chủ nhân muốn con kết hợp với Ngư Lang, con có biết tại sao chẳng?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Có ai biết bên trong có mưu đồ gì đâu, con há bằng lòng làm công cụ cho y...

Phong đại nương lắc đầu nói:

- Nếu chủ nhân ra lệnh, chẳng lẽ con dám kháng mệnh lệnh ư?

Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:

- Không, nhưng con đã xếp đặt một nước cờ rồi...

Phong đại nương ngạc nhiên nói:

- Con đã xếp đặt một nước cờ thế nào?

Trần Gia Lân lập tức tụ thần lắng tai nghe ngóng xem y xếp đặt nước cờ như thế nào đây?

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng u oán:

- Nếu bản thân Ngư Lang không đồng ý thì chủ nhân sẽ không hạ lệnh!

Phong đại nương ngạc nhiên nói:

- Sao con biết Ngư Lang không đồng ý? Hạng mỹ nhân tuyệt thế như con, ngoại trừ gã đá mới không biết động lòng, hơn nữa Ngọc Phương tỷ tỷ con đã qua đời, con và y lại là chị em sinh đôi, hai người giống hệt nhau...

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng quả quyết:

- Con khẳng định rằng hấn không đồng ý. Và đây chính là nước cờ của con, hôm qua lúc con gặp mặt với hấn, cố tình ăn nói kém văn nhã, giả đồ làm ra vẻ phàm tục để hấn chán ghét con. Con trông thấy nước cờ này đã phát sinh hiệu quả, hấn đã tỏ ra thần tình khinh bỉ con. Nghe mẹ nói rằng tỷ tỷ con rất đoan trang hiền hậu, khi con biểu diễn như vậy hấn sẽ mang ra so sánh và nảy sinh phản cảm ngay...

Phong đại nương lắc đầu nói:

- Vậy thì nước cờ của con không hay chút nào!

Võ Lâm Tiên Cơ thất kinh nói:

- Tại sao vậy?

Phong đại nương nói:

- Bất luận tử phụ con có lai lịch thế nào, chủ nhân có mưu đồ gì với hần, nhưng dè đã nhìn thấy hần là một chính nhân quân tử, nếu con làm như thế vô tình tạo cơ hội cho Nhâm Phẩm Phương, gã là người được chủ nhân tin cậy nhất, liệu con có thể thoát khỏi tay hần không?

Nghe nói thế quả nhiên Võ Lâm Tiên Cơ trở lên luống cuống, hốt hải nói:

- Vậy thì biết làm sao bây giờ?

Trần Gia Lân núp trong bóng tối lấy làm xúc động vô cùng, không ngờ Võ Lâm Tiên Cơ chỉ giả đồ làm ra vẻ lả loi và phàm tục mà thôi, vậy thì mình đánh giá lầm nàng rồi!

Sau khi hần sáng tỏ sự kiện này, sự nhận xét về nàng lập tức thay đổi ngay, thế rồi nỗi lòng hần bắn loạn lên và có một cảm giác là lạ.

Một hồi thật lâu, Phong đại nương lại lên tiếng nói tiếp:

- Tình thế vẫn còn vẫn cứu được, tốt hơn hết con phải cố gắng lấy lòng Ngư Lang.

Võ Lâm Tiên Cơ lấy làm áy náy nói:

- Nếu quả thực chủ nhân có mưu đồ gì với hần chẳng phải hóa ra con đã hại hần rồi sao? Còn gã họ Nhâm...

Trong lòng Trần Gia Lân lấy làm cảm động vô cùng, qua câu nói này chứng tỏ rằng chẳng những nàng linh hoạt thông minh, hơn nữa nàng có một tâm địa rất tốt.

Thế rồi trong lòng hần liền nảy sinh ý niệm xem nàng như hóa thân của người vợ quá cố. Phải, hần nên dẫn một người mẹ về với hài nhi Ngọc Lân, một người mẹ có thể mang về tình mẹ cho nó.

Hần vừa suy nghĩ đến đây, lòng hần bỗng lại trầm xuống, chẳng biết Mẫu Đơn lệnh chủ có mưu đồ gì đây? Hơn nữa mình đã từ chối trước mặt bà ta, chẳng lẽ lại đến cầu bà ta nữa sao?

Hình ảnh của Vũ Diễm Hoa lại hiện ra trước mắt hần, hần không thể nào quên bằng một màn hai người đã ôm với nhau, nếu mình kết hợp với Võ Lâm Tiên Cơ thì nàng sẽ làm sao đây?

Hần suy nghĩ đến đây bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi.

Phen này vì trả thù cho Châu lão gia nên hần mới tái xuất giang hồ. Cuối cùng không ngờ lại gây nên sự rắc rối về mặt tình cảm như vậy.

Hắn nghĩ rằng quyết phải giết Bạch Cốt Ma trả thù cho Châu lão gia, nhưng Bạch Cốt Ma lại chính là một trong ba đại tôn giả tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ. Mặt khác rõ ràng mình đã đứng cùng phe với bọn người Túy Ông đồng thời là địch nhân của Thiên Hương môn, bất kể mình kết hợp với Võ Lâm Tiên Cơ hay là với Vũ Diễm Hoa, chẳng biết hậu quả lại xảy ra thế nào nữa.

Tình hình càng lúc càng phức tạp, quả thực hắn cũng chẳng biết nên xử trí ra sao đây?

Phong đại nương nói:

- Trời sắp sáng rồi, sự việc này từ từ hãy tính, à phải rồi, phu nhân có đề cập tin tức gì về lệnh tôn không?

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng bi thương:

- Chính tử tử lo phần phụng dưỡng cha con. Bây giờ tử tử chết rồi, hai mắt lão nhân gia người đã mù lòa, quả thực con không dám tưởng tượng làm sao cha già sống qua ngày được đây? À! Đây là ý trời, nếu như hai vị lão nhân gia không trở mặt và chẳng chia tay thì mẹ con cũng không khi nào bước vào con đường này, chẳng khác gì bán thân cho Thiên Hương môn, mặt ngoài là phân đà chủ nhưng thực ra chỉ là công cụ là nô lệ mà thôi!

Trần Gia Lân thoát nghe nói thế, bất giác ngẩn người ra tại chỗ, té ra lão nhân mù lòa mà mình đã gặp cách đây hai năm về trước chính là phụ thân của ái thê. Ngọc Phương mất rồi, lão nhân gia người biết nương tựa vào ai đây? Dù thế nào đi nữa mình cũng phải làm tròn chút ít bổn phận của người làm con rể phải thay ái thê tiếp tục phụng dưỡng lão nhân gia người đây?

Bấy giờ Võ Lâm Tiên Cơ lại nói tiếp:

- Những ý kiến bất đồng mẹ đã phái người đi các nơi thám thính tung tích của cha con, thế nhưng trời đất mệnh mông bao la như vậy, biết đi tìm kiếm đâu đây? À!...

Phong đại nương buồn bã nói:

- Ngọc Phân, chính đại nương đã trông nom con từ nhỏ đến lớn, con hãy nghe đại nương trở về thành bây giờ đi, có lẽ Ngự Lang cũng đã trở về rồi, nếu con thông qua được sự kiện này thì những vấn đề khác sẽ giải quyết dễ dàng.

Trần Gia Lân đang suy nghĩ có nên hiện thân ngay bây giờ không?

Thình lình ngay lúc này, có một bóng người hiện ra trước mặt hai người như một hồn ma bóng quỷ.



Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ cùng nhau thất kinh kêu lên một tiếng, khi họ nhìn rõ diện mục người vừa xuất hiện, hai người chấp tay hành tể nói:

- Té ra là Đồng sứ giả!

Trần Gia Lân cũng giật nảy người lên, người hiện thân này chính là Kim Hoa sứ giả Đồng Vân Hương vừa dẫn mình đến gặp Mẫu Đơn lệnh chủ chứ không còn ai xa lạ nữa. Chẳng hay y đã nghe được đối thoại của Võ Lâm Tiên Cơ và Phong đại nương rồi chăng?

Nếu đối phương ẩn núp nơi đây từ lâu, thì nguy cho hai người rồi.

Kim Hoa sứ giả cười khẩy một tiếng nói:

- Này Phong đại nương, Đào cô nương, hai người ở đây làm gì?

Mặc dù Trần Gia Lân chẳng trông thấy thần sắc trên mặt họ, nhưng hẳn biết rằng trong lòng hai người đã hoảng sợ đến cỡ nào rồi.

Kim Hoa sứ giả lại hỏi tiếp:

- Này Phong hộ pháp sao người không trả lời đi.

Phong đại nương được gọi là hộ pháp, có lẽ bà ta là hộ pháp tại phân đà thôi.

Phong đại nương vừa cười vừa nói:

- Ta và Ngọc Phân ra thành đạo chơi đã quên mất quay trở về luôn.

Giọng nói của y không mấy tự nhiên.

Kim Hoa sứ giả lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Các người lại nhàn hạ đến đổi đạo cảnh khuya như vậy sao?

Phong đại nương khẽ gật đầu nói:

- Quả thật hai chúng tôi mãi mê cảnh đêm như vậy!

Kim Hoa sứ giả mặt lạnh như tiền nói:

- Chắc không phải như vậy chứ?

Võ Lâm Tiên Cơ lạnh lùng tiếp lời nói:

- Đồng sứ giả nói thế có nghĩa là sao?

Kim Hoa sứ giả trầm giọng nói:

- Ta đến đây từ lâu rồi.

Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ nghe nói thế bất giác song song giật bắn người lên, nhất thời nói chẳng nên lời nào hết.

Kim Hoa sứ giả lại nói tiếp:

- Các ngươi cứ thật thà khai báo với bản sứ giả đi.

Phong đại nương mặt hơi biến sắc nói:

- Chúng tôi có nói điều gì mà sứ giả bảo rằng không thật thà đâu?

Kim Hoa sứ giả cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ta đã nghe hết lời đối thoại của hai ngươi, các ngươi có biết tội phản nghịch sẽ được xử quyết ra sao không?

Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ bỗng nghe đối phương thốt ra lời nói như vậy, cả hai song song giật mình kinh hãi, đồng thời lui ra phía sau hai bước liền.

- o O o -